

глава X /траките/

Конят прегруща с пратеника. Гонят го. Рамен. Препречва му пътя един от стражите на моста. Пада в ръцете му. Преди да издъхне, подава му един свитък:

- От ~~Сивия въздух~~ ^{Сивия въздух} за Черния орел

Вътре в свитъка имаше едно об орено перо.

Лъв внимателно го разгледа, обърна няколко пъти свитъка от тедешка
кожа. Нямаше нищо писано. Изведнъж видя светкането на шлемовестите които из-
дигаха и сиinhaваха в калечината. Преследвачите ^{се} хвърляха. Той бързо
мушна свитъка в вътрешния джоб на туниката си, в някакво необясним перие.
Положи ^{непознатия} на земята, продължи да стига раната на врата му. Голямата
тида струеше поток алена кръв. Преследвачите бързо с очиха от конете,
спуснаха се, почнаха да претърсват мъртвия, като ругаеха ^и се заканваха
нещо.

~~Итого~~

Вечерта страторът, като се прибра в къщи, с ново внимателно разгледа чуждите послания. Деня му надникна през рамото му и зяпаче загледа смаяна загадъчното перо. Дълго мисли и пошънна, като се извърщаше на всички страни, сякаш се боеше и стените да я не чуят.

- Пази го, Можеби ќе ти погряба. И никому ни дума...

—

От Сивия вълк

В един случаен разговор Лъв казва пред Аспар ^{от сива} ~~Захари~~ ^{Черния} ~~хонехит~~

X Аспар го изглежда внимателно. И пошпва *my my*

- За Черния орел. и през епру-лей послимий

От този ден Лев с ана чай-приближения човек на аланския военачалник.

8 - (young & zorro). he.

Not v. Berpene. Vini nu are e?